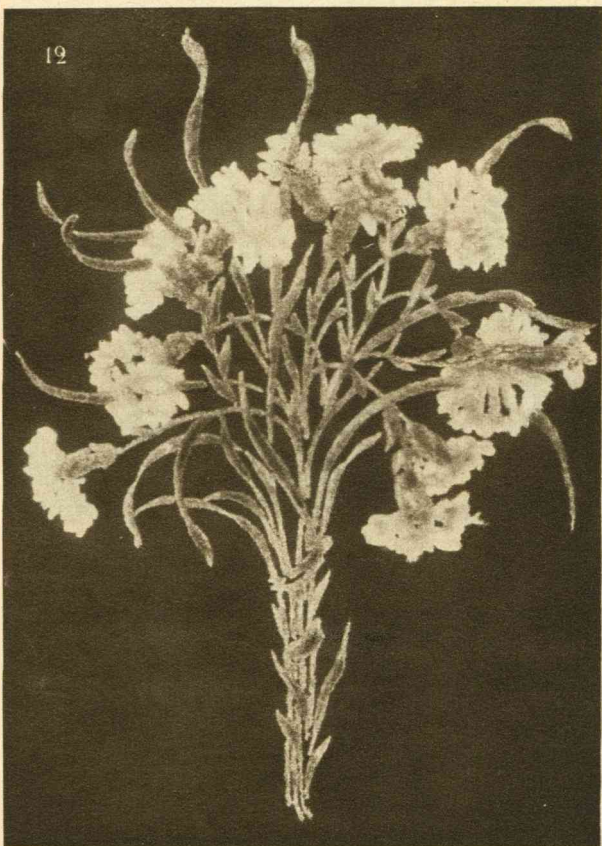

De trotsche, fiere bloem is rood, cerise rood, met smalle, somber gouden pailletten rand als hart, stengel en bladen in tint als van door maan beschenen gras. — De aan weerskanten juichend opstijgende kleinere bloemen hebben somberder stengels — en somberder bladen — alleen 't onderste blad even fel belicht — de bloemen zelf zijn mauve met groote, zwarte harten.

Toen ik Anny Redeker-de Roos' werk voor 't eerst zag, deed 't me vreemd aan, maar rustig vreemd, als wist ik al dadelijk dat dat nu mee, het nieuwe was wat we zochten, de gezonde frissche, durvende, juichende kunst van onzen tijd. Gezond is het. Als 't zoo tegen den muur hangt en door de zon beschenen wordt, doet het denken aan een boerentuyn, aan 'n moedig, oproerig lied, aan vreugde en kracht.

Verwacht er geen zwoele stemmingen van als van oude lapjes — geen weeë Liberty gevoeltjes, vol onbestemde droomerigheid.

Een kreet is het, een gil, een roep in den dagenden morgen — een nieuwe schoonheid.

Heel anders, veel traditioneeler nog is het werk van Leendert Goudswaard, die vooral zijn procédé voor zich heeft.

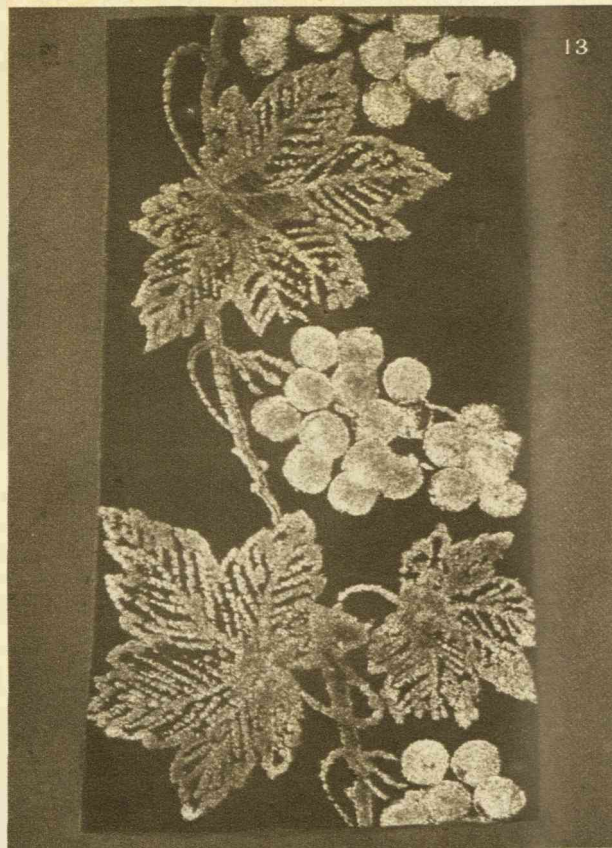
Wat het is? Ik en weet het niet.

Op 'n souple stof is het een chenilleachtige versiering in mooie kleuren, een vinding van Goudswaard zelf. No. 10 en 11 zijn zeker als tekening de beste, hoewel ze mij nog te weinig nieuw zijn.

't Is vooral om 't procédé dat ik op dit werk wijs. 'n Procédé waar ontzettend veel mee te bereiken is, omdat 't quasi en relief, een effect van licht en schaduw geven kan.

Voor ditmaal genoeg.

ELLEN FOREST

EEN HUWELIJKSMARKT

FOTO'S
MARCEL TRICOT

hetgeen ik u beschrijven ga, gebeurt niet in Amerika. Het vindt jaarlijks plaats in België, in het dorpje Ecaussines-Lalaing (Henegouwen). Een geniale gedachte is daar, tien jaar geleden, ontkiemd en geworden tot een thans traditioneel terugkerende werkelijkheid.

De meisjes van het dorpje Ecaussines-Lalaing waren mistroostig. De jonge mannen van het plaatsje, zeker beïnvloed door de verderfelijke moderne zeden en gewoonten, wilden niet meer trouwen. De liefelijkste blikken der dorpsschoonen lieten hen koud. Toen beraadslaagden de meisjes en bespraken zij wat er tegenover zoo'n misdadige onverschilligheid van het sterke geslacht gedaan moest worden.

Na lange discussies, — hetgeen voor vrouwen niet verwonderlijk is, — werd besloten tot de instelling van den „goûter matrimonial", of om Nederlandsch te spreken, de huwelijksmarkt.

Duizenden circulaïres werden over de geheele wereld verspreid, waarbij de jongelieden van alle windstreken van den aardbol uitgenoodigd werden op Pinkster-Maandag naar Ecaussines-Lalaing te komen, om daar de pijlen van Cupido in hun trouwlustig hart te laten schieten, en met de hen uitverkorene in het huwelijksbootje te stappen.

Boven alle verwachting werd die oproep in 1904 beantwoord. Tienduizenden kwamen af op de lokstem der Lorelei's van Ecaussines, en talrijke dezer zagen hun innigsten wensch verwezenlijkt. De „goûter matrimonial" was weldra overal bekend en vreemdelingen van alle landen kwamen haar bijwonen.

Wij zijn er ook naar toe geweest. Tot geruststelling der lezers, die hun bloed voelen stilstaan bij dien eenvoudigen zin, zij dadelijk gezegd, dat er ons niet het minste ongeluk overkomen is, d.w.z. dat wij nog steeds vrijgezel zijn.

De pijlen van Amor zijn afgeschampt op de olifantdikke huid van ons hart.

DE GERESERVEERDE RUIMTE.

Toen we uit het station kwamen, viel ons dadelijk de feestelijke stemming op. Men voelde het, er zat iets bizonders in de lucht.

De straten waren versierd met hooge masten, waaraan wimpels fladderden, en hier en daar lagen we opschriften, prettig en pittoresk, waarvan we de volgende afgeschreven hebben:

„Ce n'est pas en se suçant le pouce,
Que l'on trouve une épouse".

(Men kan geen vrouwtje uit zijn duim zuigen.)

„Sur les bords de la Sennette
Fleuriront vos amourettes!"

(Op de boorden van de Sennette, zal uwe liefde bloeien).

Op het gemeentehuis, waarheen we ons onmiddellijk begaven, werd ons een entrée-kaartje afgeleverd voor het koffiedrinken, den eigenlijken „goûter", en kochten wij een koffiekopje, waarop gebiedend geleerd werd:

„Als ge wilt gelukkig zijn moet ge trouwen".

En nu op weg naar het feest. In de straten joelde een woelige menigte, uit de omliggende plaatsen, uit Brussel, Antwerpen, Luik en verder nog door stampvolle treinen aangevoerd. Alles liep naar de groote Dorpsplaats.

Na veel dringen, roepen en schreeuwen konden wij in de voor den goûter gereserveerde ruimte geraken. Daar stonden honderden tafeltjes, met kraakwitte tafellakens bedekt, en daar rond, in gezellige ongebondenheid, de jongens en de meisjes, met moeders en verwanten. Aan de vensters, rondom de plaats, hingen honderden lijven naar beneden en keken ongeduldig uit naar hetgeen komen moest.

Sparregroen, festoenen en bloemen zijn overal als versiering aangebracht. De menschen lachen, gichelen, tappen moppen, en boven al die hoofden stijgt een geraas van vreugde op.

Opeens gaat er een beweging door het volk: daar zijn ze met de broodjes.

En inderdaad banen twee mannen zich moeizaam een weg door de menigte.

Eindelijk zijn ze er. Doch o wee, wat nu gebeurt, tart alle beschrijving: Allen dringen op naar de manden en willen de broodjes grijpen.

Maar de mannen, met de uitdeeling belast, verstaan de zaak zoo niet. Met hun dikke stokken beginnen ze links en rechts geschenkjes uit te deelen die lang niet zacht neerkomen.

De schrik slaat de menschen om het hart, het gewoel wordt homerisch, het gegil vervaarlijk.

Ieder wil vluchten, doch kan niet weg.

Hoeden vallen af en worden vertrappeld, meisjes platgedrukt.

De manden zijn gevallen en de broodjes rollen over den grond.

Straatjongens, alle gevaar tartend, glibberen tusschen de beenen door, en sluipen dan weg met hun buit.

Geen uitweg meer wetend, springen de menschen op de tafeltjes, en loopen, o hemel, op de sneeuw witte tafellakens, die in een oogwenk besmeurd zijn.

En tot overmaat van ramp, komt een groepje studenten aanhossen, gooit de tafeltjes om en brengt de paniek op haar hoogtepunt.

Kalm en oolijk-lachend staat een kino-operateur aan zijn toestel te draaien...

Dit nummer van het programma is mislukt. Doch geen nood, nu begint de vreugde eerst voor goed. Muziekkorpsen nemen de menigte achter zich mee en door de straten slingeren thans vroolijke slierten feestvierders.

Jongens en meisjes, arm aan arm, hossen voort. Groepjes die elkaar ontmoeten, heffen een daverend gejuich aan.

De moeders glimlachen vergenoegd. Welke moeder, die huwbare dochters heeft, glimlacht niet tegen een knappen jongen man? Worstelaars, kaartlegsters (die maken goede zaken!) bedelaars, hebben zich langs de wegen opgesteld. Een orkest van harmonica's geeft een artistieke uitvoering. De dirigent is dronken: zijn hooge hoed, in zijn nek, zijn gekleede jas en zijn besmeurde witte broek verleen hem een buitengewoon gedistingeerd uiterlijk.

Langzaam aan is de avond gevallen en het is alsof de plechtige stilte van de natuur de menschen tot grootere zachtheid en diepere innigheid stemt. De herbergen zijn vol, uit de danszalen golft huppelende muziek naar buiten. En in aankomende duisternis zien wij reeds hier en daar een paartje, verrukt glimlachen, over eenzame wegen wandelen. Het is alles stil, waar we nu zijn, en soezend, alsof we ver weg waren van alle gejoel en geschreeuw, zitten wij te droomen.

Waarde lezers en vooral lieve lezeressen, mag ik u een goeden raad geven? Als ge ooit de gelegenheid hebt, gaat dan naar Ecaussines. Het is er jaarlijks een feest van rondborstige pret en als ge u nog niet de kettingen van het huwelijksleven hebt laten aansmeden, zal er misschien voor uw wachtend verlangen daar iets te vinden zijn.

Want practische uitslagen geeft het feest zeker: ik weet het van den pastoor, die zeer tevreden is over het steeds aangroeiende aantal huwelijken.

Probeert het dus ook eens! Je kunt nooit weten....

Antwerpen.

B. ABRAHAM.

DE TAFEL VAN DE PRÉSIDENTE (x).